

z Uhříněvsi a z Říčan

Giotto di Bondone: Zvěstování

*Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachránce.
Zachariáš 9,9b*

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

Je nesmírně zajímavé, jak se biblické svědectví otevírá stále nově podle situace, ve které se ocitáme. Ve chvílích, kdy se zamýšlím nad úvodníkem do sborového dopisu, to zažívám i s vánočním příběhem. S tím neznámějším biblickým příběhem, s příběhem, který už si žije svým vlastním životem mimo biblický kontext, vlastně příběhem zcela předělaným lidovou tvořivostí. Roztomilé děťátko v jesličkách, za kterým můžeme přijít do kouzelné scenérie a předat mu své dary. Cestou si budeme zpívat koledy, bude nám spolu dobře a tato situace nás spojí dohromady.

Tato verze má také svou sílu, svůj smysl. Ale otázkou je, jaký. Lidové koledy jsou odrazem radosti nejchudších, že ten narozený Mesiáš vstoupil do jejich prostředí. Jen posunem do jiného prostředí se posouvá i využití vánočního příběhu – jako možnost vytržení z reality všeho toho, co nás svírá. Z reality plné osamocení, vyloučení, zoufalství. Tato realita nás svírá, my si s tím nevíme rady a tady se vymanit můžeme alespoň na chvíli – můžeme vystoupit z dějů lidských a vstoupit do dějů nebeských.

Je celkem srozumitelné, proč je tento pohled tak vítaný. Nedomnívám se, že by to byl produkt konzumní společnosti. Myslím, že konzumní společnost pouze ukázala jeho slabiny a šikovně je využila. Vyvolat emoce, abychom alespoň na chvíli zapomněli na realitu. Honba za zážitky, za pocity. Možnost koupit si pocit smíření.

A přece pro mě má vánoční příběh skutečnou sílu. Jen se musíme vrátit k té radosti lidových koled - k radosti toho, že Bůh vstupuje do naší reality. Nabízí solidaritu s těmi, komu bylo vánoční evangelium ukradeno – s těmi nejslabšími. Nabízí smíření, které se nedá koupit ani nadirigovat.

Tento biblický důraz – vánoční evangelium – není plné cingrlátek a pozlátka. Moc dobře ví o obětech i o sobectví. Moc dobře ví o skutečnosti, kterou evangelista Matouš popisuje velice tvrdě – lidé, kterým se sáhne na jejich výsostné postavení, používají nevybíravé prostředky, aby si ho udrželi. A to nemusí být pouze světská moc, která až na příliš mnoha místech našeho světa vraždí stejně brutálně jako Herodova soldateska v Betlémě. Může to být i zcela obyčejné sobectví převlečené za vykřikování hesel o vlastních právech.

Náš svět je velice složitý, těžko se v něm vyznat. Vánoční příběh do našich rozpaků a zmatků vstupuje s Božím pohledem na cenu lidského života. Je to pohled velice překvapivý a velice revoluční. Protože svědčí o tom, že pro Hospodina, Boha Izraele, mají cenu životy bezmocných, životy prchajících před zvůlí lidského hříchu, životy těch, kteří stojí na okraji. Životy všech těch, kteří si uvědomují bídu života a otevírají své srdce pro vstup oné Moci předivné, která vstupuje podivuhodně bezmocným způsobem.

Jiří Ort

Biblická soustředění v Bělči

Pomalou, ale jistě se ve sboru rozbíhá nová aktivita, společné víkendy s večerním biblickým programem. Pomalu kvůli covidu, jeden naplánovaný víkend jsme museli vynechat. Jistě proto, že po dvou víkendech v září 2020 a v září 2021 je zřejmé, že nápad byl dobře přijat více členy sboru, nejen rodinami s dětmi.

Sjíždíme se v Táboře Jana Amose Komenského v Bělči nad Orlicí. Rekreační středisko si snad každý brzy oblíbí – krásná příroda v okolí, mnoho možností pro aktivity dětí i dospělých,

příjemné ubytování a výborná kuchyně, hezká atmosféra. A tak se víkendy v Bělči stávají takovou malou sborovou dovolenou a příjemným odpočinkem. Aspoň tak jsem to vnímala já, když jsme se letos v polovině září v Bělči sešli. V sobotu jsme si udělali společnou procházku k rybníku Šanovec a zpět okolo pískovny Marokánka. A pak jsme odpočívali, četli, hráli hry, povídali, znovu se procházeli, spali – děti i dospělí, všichni dohromady, každý zvlášť, jak kdo chtěl.

Nedělní cesta do kostela se nečekaně stala bojovkou. Kvůli opravě hlavní silnice mezi Krňovicemi a Třebechovicemi jsme nejdřív 10 minut stáli na semaforu a pak ještě kus šli pěšky rozkopaným městem. Kázání jsme ale stačili, díky za něj Saše Jacobea (nová farářka ve sboru v Dejvicích, který měl v Bělči „výjezdní zasedání“ staršovstva). A ještě pár slov k tomu hlavnímu, biblickému programu. Společné promýšlení textů už známe i z jiných setkání (sborová dovolená, biblická hodina), při společném víkendu na něj máme dost času. Do uvažování o textech z Lukášova evangelia (Lk 4,1-13 a Lk 10,25-42) přinášel každý svou zkušenost.

Díky Jirkovi za přípravu biblických večerů, díky Bargárům, Hornům, Šulákům, Martě, Martině za hezký společně strávený čas a těšíme se s nimi i kýmkoliv dalším příště, další setkání jsou naplánovaná na víkend 4. – 6. března a 7. – 9. října 2022.

Marie Ortová

Daniel Marguerat: Pavel z Tarsu – muž, jenž se potýkal s Bohem

V minulém sborovém dopise jsem vás upozornil na knihu Milana Balabána "Kořeny a květy biblických pojmů" z nakladatelství Eman. I nakladatelství Mlýn dává záruku, že teologická kniha, kterou toto nakladatelství vydá, bude kvalitní. Nejinak je to i s touto publikací od Daniela Marquerata. Vy víte, že mě apoštol Pavel vždy zajímal, a tak mám z této knihy velikou radost. A vřele ji doporučuji.

Důvodem je, že vnímání postavy a důrazů apoštola Pavla prošlo dlouhým vývojem. Zvlášť v protestantských církvích byl Pavel vnímán jako předchůdce Martina Luthera a jeho „nouze spasení“. To je však výrazná stylizace. A tato útlá kniha švýcarského protestantského teologa Pavlovi z Tarsu poctivě naslouchá a nabízí nám navzdory stručnosti ucelený obraz tohoto Kristova svědka.

Jiří Ort

Informácie z konventu Pražského seniorátu ČCE

Dňa 13. 11. 2021 sa v zbere v Nuslích uskutočnilo pravidelné výročné zasadnutie konventu Pražského seniorátu našej cirkvi. Náš zbor na konvente zastupovali riadni delegáti Jiří Ort (farár) a Pavol Bargár (kurátor). Išlo o konvent (čiastočne) volebný. Novým seniorom bol zvolený farár Matěj Opočenský (Vršovice). Prvým náhradníkom seniorátneho výboru za farárov sa namiesto neho stal Jaroslav Pechar (Braník). Bol nanovo zvolený 2. námestník seniorátneho výboru za laikov Tomáš Fendrych (Střešovice). Za laikov boli taktiež do seniorátneho výboru zvolení Petr Štulc (Jarov) a Tomáš Vokatý (Vršovice).

Okrem pozícií do seniorátneho výboru sa volili tiež náhradníci za náš seniorát na synod z radov farárov. Boli zvolení Tomáš Trusina (Salvátor) a Alexandra Jacobea (Dejvice). V kontexte nášho zboru je dôležité, že riadnymi členmi seniorátneho predsedníctva Jeronýmovy Jednoty sa z pozície náhradníkov stali Daniel Schönfelder z nášho zboru a Jakub Šilar (Vinohrady). Danovi srdečne blahoželáme a prajeme hojnosť Božieho požehnania.

Ďalším z výstupov konventu je, že z podnetu salvátorského zboru konvent apeluje na synodnú radu, aby sa podľa svojich možností angažovala v humanitárnej pomoci utečencov na hraniciach medzi Bieloruskom a krajinami Európskej únie.

Konvent taktiež odsúhlasil návrh nového seniora M. Opočenského určený synodu, ktorý sa týka navýšenia pomernej časti odvodov do personálneho fondu o polovicu ročného nárastu odvodov. Ide o krok smerom k väčšej solidarite v rámci našej cirkvi s výhľadom prechodu na samofinancovanie. Tu je dôležité poznamenať, že nebolo odsúhlasené samotné navýšenie, ale len podnet, ktorým sa bude ďalej zaoberať synod. Podobný podnet okrem pražského seniorátu odsúhlasili tiež ústecký a západočeský seniorát.

Smutnou správou je, že konvent odsúhlasil zrušenie farného zboru Zruč nad Sázavou. Tento zbor sa napriek dlhoročnej aktívnej snahe seniorátneho výboru nepodarilo aktivovať. Členovia zboru prechádzajú pod zbor v Benešove. V kontexte našej cirkvi je zaujímavé, že ide o zrušenie, a nie zlúčenie, zboru – krok v rámci našej cirkvi unikátny. Momentálne je predmetom rozhodovania, ako sa naloží s nehnuteľným majetkom zboru (prenájom? využitie na cirkevné či diakonické účely? predaj?).

Naopak, veľkou radosťou je, že konvent odsúhlasil založenie nového zboru v Roztokách. Ide o iniciatívu zdola – v Roztokách sa schádza živé spoločenstvo prevažne mladých rodín, ktoré má záujem získať i formálny status v rámci našej cirkvi. Spravidla ide o ľudí, ktorí momentálne dochádzajú buď do Kobylís, Dejvic alebo Libčíc nad Vltavou. Všetky tri zbory s takýmto krokom súhlasia. Roztocké spoločenstvo na ich ceste k statusu plnohodnotného zboru bude sprevádzať farárka Anna Pokorná z Kobylís.

Konvent taktiež odsúhlasil, že seniorátna adventná zbierka bude venovaná zboru v Libčiciach nad Vltavou. Taktiež bolo schválené, že seniorát venuje 50 000,- Kč ochranovskému zboru pôsobiacemu v rámci našej cirkvi.

A na záver kuriozita. Zbor v Hvozdnici podal návrh na zmenu svojho názvu na FS ČCE Sváti Karáska v Hvozdnici. Zdôvodnenie bolo, že Hvozdnica bola prvým zborom, kde brat farár Karásek pôsobil a bol ordinovaný a že pre miestnych stále zostáva

v živej paměti a mnoho znamená. Pomenovávat' zbory po konkrétných osobách je v naší církvi nanajvýš neobvyklé. Proti návrhu argumentovali církevní právník Adam Csukás (právnícky) a farář a Karáskov blízky přítel' Zdeněk Šorm (biblicky i s odvoláním na osobnost' S. Karáska). Návrh na změnu názvu bol zamietnutý.

Pavol Bargár

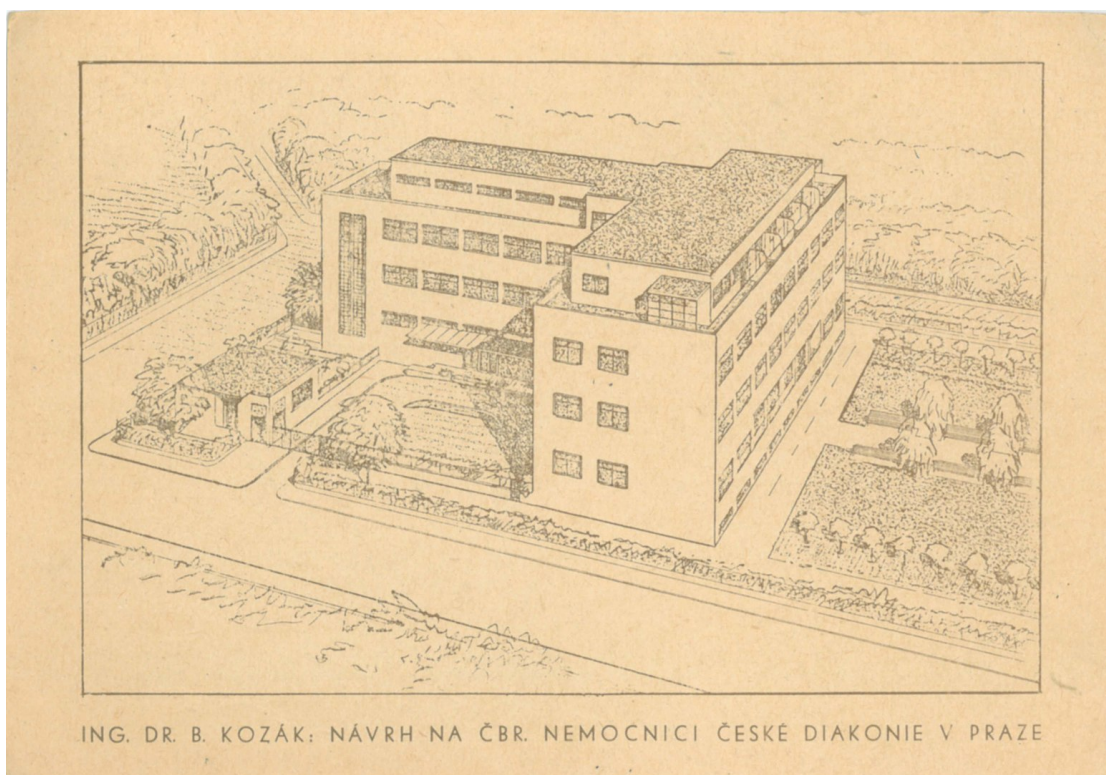
Diakonie a zázrak

Neodolám a budu vám vyprávět o zázraku. Vlastně pouze dám vedle sebe dvě zprávy o událostech, o kterých jsem donedávna neměl tušení. A pomohla mi k tomu dvě setkání. Prvním bylo setkání se sestrou Horčíkovou, která za mnou přišla po bohoslužbách v Uhříněvsi a dala mi dvě vydání Evangelického kalendáře – jedno z r. 1934, druhé z r. 1936. Druhým setkáním byla zpráva br. Řeháčka na letošním zasedání konventu Pražského seniorátu.

Ale teď už k oběma sdělením. Nabízím kratičkou zprávu ze synodu z r. 1932 a úryvek z článku z r. 1936.

„Synod doporučuje sborům podomní sbírku na Českou diakonii a vyzývá je, aby jí všemožně podporovaly v její snaze o vybudování nemocnice.“

„... Jak už je celkem obecně známo, Česká Diakonie hodlá svoji nemocnici vybudovati v Praze, aby těm, kdo by si toho přáli, bylo možno dát se léčit nejdokonalejšími mistry svého oboru. Má tedy míti formu sanatorní. Ale při tom ovšem bude nutno bráti zřetel i k tomu, aby se tam bylo možno léčiti i těm, kdo nemají možnosti popřáti si léčby sanatorní. Proto bude nutno tu v malém provést, z čeho se dnes už těší pařížská diakonie ve velkém: kombinovati „nemocnici“ s oddělením „sanatorním“ a spojití je v jedné budově.

Zatím má Česká Diakonie pro tento ústav najisto přislíbený od města Prahy stavební pozemek v jihovýchodní části Velké Prahy, části, která, jak doufáme, bude později ještě výhodněji se středem městským spojena nežli je dnes. Město Praha vyšlo při jednání o prodeji pozemku i při stanovení jeho ceny naší Diakonii velmi munificentně vstříc, za což jistě vedoucím osobnostem patří náš dík. A je jen otázkou doby, kdy nám bude pozemek definitivně odevzdán. Hledání tohoto pozemku trvalo leta a bylo značně svízelné, neboť ceny za stavební parcely v Praze v posledních letech přímo enormně stoupaly a stoupají. Kromě toho pozemek pro moderní léčebný ústav vyžaduje i zvláštní polohy ke světovým stranám a do jakési míry i volného prostranství kolem dokola. Proto na příklad projektované moderní kliniky v Praze a ústav pro léčení lupusu musily až na dalekou periferii za Motol! ...“

Stavba diakonické nemocnice v Praze nebyla nikdy dokončena. Důvodem zřejmě byla německá okupace našeho státu – z toho důvodu se zastavila i stavba nemocnice v Motole, o které se autor zmiňuje. Ta ovšem byla dostavěna během války.

O projektu diakonické nemocnice jsem neměl ani tušení. Za zprávami o ní cítím mnoho úsilí a přišlo mi líto, že toto úsilí přišlo vniveč. A když jsem si pročítal historii České Diakonie až do jejího zákazu komunisty v r. 1952 (resp. v r. 1959), lítost narůstala.

Ale to už směřuji k druhému setkání – k vystoupení br. Řeháčka, předsedy dozorčí rady Diakonie Praha. Z něho jsem se dozvěděl nejen o tom, co všechno se v rámci tohoto střediska dělá pro klienty s nejrůznějšími potřebami. Ale dozvěděl jsem se také, že se v tomto středisku staví nový pražský domov pro lidi s autismem. Nabízím několik informací i odkaz na webové stránky.

<https://www.novydomov.diakonie.cz/o-projektu/>

„Naše vize

Současné kapacity pobytových zařízení, která o lidi s těžší formou autismu pečují, jsou nedostačující. Lidé s autismem jsou ve velké míře odmítáni a nepřijímáni. Chceme vybudovat důstojné zázemí s profesionální péčí, které bude pro budoucí klienty opravdovým domovem. Cílem je také přinést ulehčení a pozitivní vyhlídky jejich rodinám, které se o své dospělé děti starají a fungují ve velmi náročném, často až beznadějném režimu.

Projekt

Nový domov vznikne jako dostavba naší budovy ve Stodůlkách, kterou obklopuje vzrostlá zahrada. Počítáme s tím, že centrum bude fungovat 365 dní v roce, 24 hodin denně a bude stabilním domovem pro 9 dospělých klientů s těžší formou autismu s trvalým bydlištěm v Praze, kteří potřebují individuální, intenzivní a hlavně neustálou péči. Stavíme domov komunitního až rodinného charakteru. Stavba začíná v létě 2021, předpokládané otevření leden 2023.

Otázka financování

Dotace od MPSV pokrývá zhruba 2/3 nákladů z celkových 20 000 000 Kč, zbylé financování je výzva. Budeme potřebovat pomoc dárců a podporovatelů, abychom zdárně došli do cíle.“

A tak se mi to všechno spojilo a uvědomil jsem si, kolik středisek už bylo v rámci Diakonie od jejího obnovení 1. 6. 1989 otevřeno, kolika lidem v nich bylo pomoheno. A najednou mě ta lítost nad 85 let starým článkem přešla. A prostě děkuji za zázraky, které se dějí tam, kde lidé s vděčností přijali ujištění vánočního evangelia – že Pán Bůh přišel za člověkem. A že se s ním můžeme setkat právě mezi lidmi, kteří potřebují naši pomoc.

Jiří Ort

Vozidlo
Josef Kainar
ze sbírky Nové mýty

Vozíček s mrzákem strkají dopředu
Jeník je chloubou rodiny
Nikdy si ani nezasteskne

Koupili jsme mu gumové obruče
Jezdí si jako pán
A jaký je bystrý

Jen když má močit To víte to je ta nesnáz
Ale on vždycky
Jako by se za to omlouval

Vozík na kuličkových ložiskách
Tiše se pohybuje po nábřeží řeky

Oči v klasicky krásné hlavě
Mladého mrzáka
Tiše se pohybují po lidech

Pán s paní se zastavili u mostu
Ona má něco v ústech
Saje stéblo trávy
Utržené za této procházky

Muž je jistý i v tom co ještě neví
A usmívá se na ni

Jak často jezdí za námi
Neslyšná vozidla

